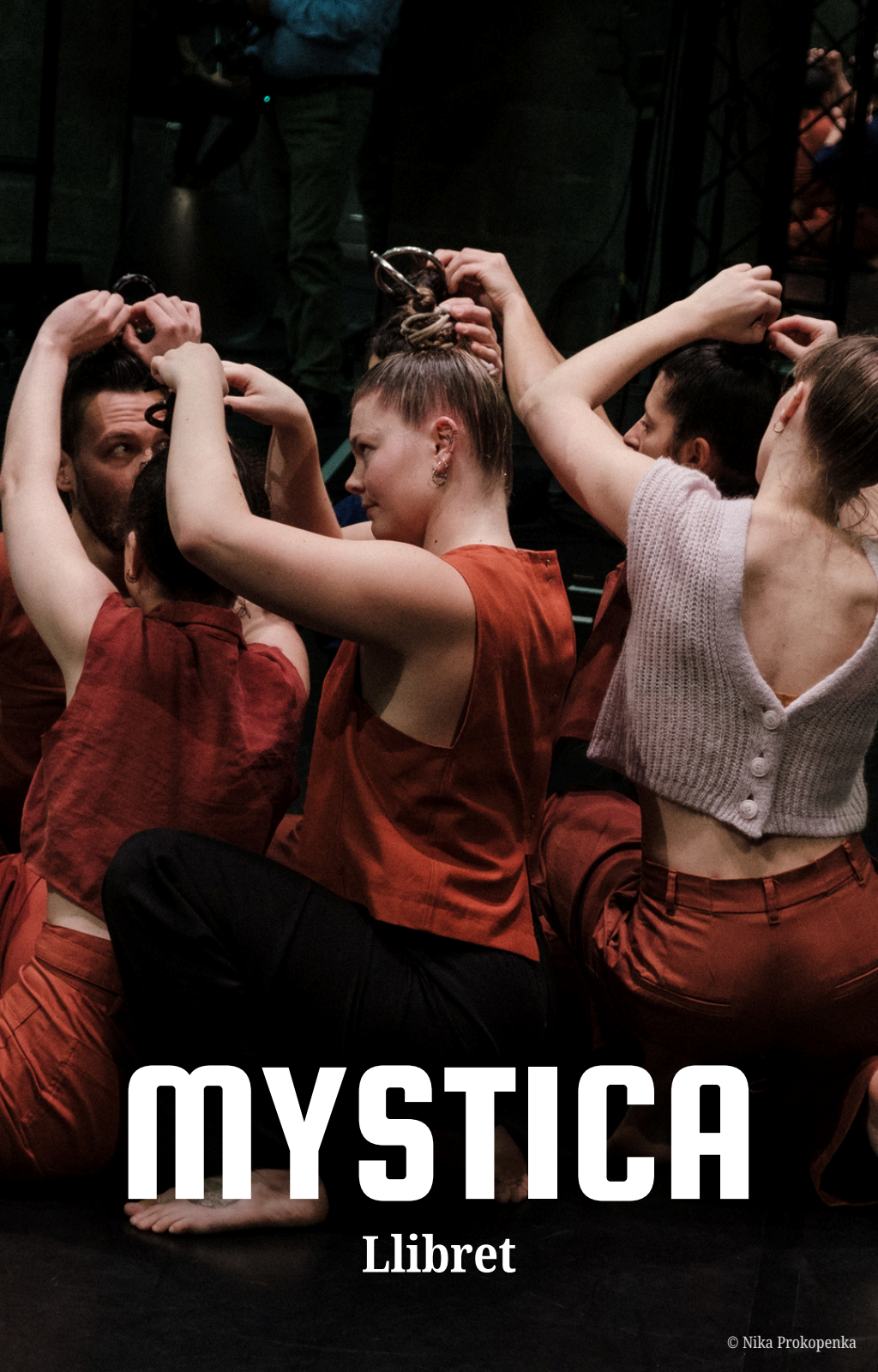

MYSTICA

Llibret

© Nika Prokopenka

EL QUE VAIG VEURE - HILDEGARD VON BINGEN

El que vaig veure
era una figura enorme, rodona, amb ombres en forma d'ou,
estreta per dalt, ampla per la meitat i més cenyida a la part inferior.

Hi vaig veure
innombrables coses, de tota mena, éssers vius, éssers inerts,
era com un rovell d'ou,
que conté l'ocell en què es pot convertir o no.

I de la closca
van aparèixer tots els elements del món, amb totes les seves faccions
i totes les característiques,
exactament com són.

El que vaig veure
era l'ou obrir-se de bat a bat, de l'interior en vessava llum,
era com un líquid,
que brollava cap a l'aire que l'envoltava.

Semblava cobrir
tot el que jo veia damunt dels núvols, sota terra
i entre cada ésser.

Vaig veure la saviesa
donant voltes i arremolinant-se, contenint i abraçant tot el que s'enlairava,
el que sortia,
degotant cap a terra sobre les seves tres ales.

Vaig veure una roda i, a dins, un home
a qui els vents empenyien per mantenir-la girant.
Vaig veure una roda i, a dins, un home
a qui els vents empenyien per mantenir-la girant.

El que vaig veure
era cada moviment de cada criatura en cada circumstància,
una força es movia a través de les coses, la mateixa roda era una dansa cíclica.

Els seus radis semblaven raigs de sol brillants que connectaven l'home, la bèstia i la pedra,
en la seva llum, el nostre moviment interior era com un mirall, reflectit en la nit més llarga.

Vaig veure aquestes forces ocultes, totes les coses que no pots veure
al món ni en tu mateix, ni en cap mena d'èxtasi.

Patrons incomptables, un ordre implícit en el passat i en el futur, la història impulsada
una i altra vegada per la paciència, la fe i la humilitat.

La llum es fragmenta en tots els seus rostres a través del prisma de l'estat
oníric en què tu i jo vivim d'igual manera com llum, sol, ombra i penombra.

EL DIA QUE HO VAIG VEURE - SUN BU'ER

Vaig tallar els esbarzers que havien crescut i brotat una vegada i altra.
L'arbust que creixia, el vaig tallar,
el vaig tallar arran de terra.

Vaig tallar els esbarzers que havien crescut i brotat una vegada i altra.
Les espines punxants, els fruits que taquen,
els vaig tallar arran de terra.

Tallava i tallava i no parava
de tallar l'esbarzer
des de terra d'on no parava de brotar,
domesticar-lo, era impossible.

Aleshores, de sobte, de la terra remoguda va brollar un lliri silvestre.
Els seus llavis púrpura em llepaven els ulls perquè volia fer-ho.
El lliri silvestre va aparèixer enterrat a la terra fosca.
A dalt, branques movent-se, un murmuri d'ocells.

El dia que ho vaig veure, va ser el dia que em vaig convertir en allò.

ELS ESTATGES DEL CASTELL INTERIOR - TERESA D'ÀVILA

Un món s’amaga darrere els meus ulls,
un món interior que no puc veure.
Tot és immens, allà fora res no té límits,
un paisatge, un laberint i, en algun lloc, hi soc jo.

Segueix els passadissos, d’estatge en estatge.
Segueix els passadissos, d’estatge en estatge.
On soc, en aquest laberint?
Cap on vaig?

Segueix segueix segueix segueix
El so dels meus pensaments, la pressió dels altres,
els papers que exerceixo a la vida.
El soroll dels meus pensaments, la pressió dels altres,
els problemes que se'm retreuen.

Quin silenci, aquí, a l’ull de la tempesta.
Quan em torno a moure,
el vent m’arrossega de nou.
Prepara't per arribar al lloc,
tot se silencia.

Sé que al seu cor,
al cor d'aquest espai,
hi ha un punt, com una ametlla
on tot s'esvaeix.

El cor de l’ametlla al centre,
cercles d'aigua ondulant,
moltes pedres llençades
en un ordre confús i difús.

Em vaig perdre, no queda res,
i, tot i així, vaig guanyar a tothom
tot el que és i va ser,
tot el que està en joc.

Em vaig perdre, no queda res,
i, tot i així, vaig guanyar a tothom
tot el que és i va ser,
tot el que està en joc.

LA CONFESSIÓ DE LA LINA

Això connecta amb mi d'una manera molt real.
Com estic asseguda, és una experiència molt intensa. Vull estar-hi, tota l'estona.

És una sensació física, com si obrís aquesta habitació, aquest espai.
La tensió forja una alineació, una mena de presència punyent.
Com si els meus àtoms, les meves cèl·lules, el meu pes, tot esdevingués tan real.

I l'alliberament és gairebé com si m'evaporés,
em dissolgués en el no res.
Per descomptat, el meu cos físic s'acaba en algun lloc,
però les partícules són tan petites
que, com ho sabria?

Sento que hi ha un llindar just aquí,
on soc tant el meu entorn com jo mateixa.
I en aquesta desafecció ja no soc res,
soc espai, aire, plenitud.

I com més m'endinso en aquesta realitat concreta de la meva forma física i compacta,
més gran és l'experiència d'expansió o desaparició.

No en un sentit negatiu en absolut,
és més aviat com viure un moment d'amor amb algú altre,
com fondre's en una experiència més gran que aquest contenidor de la forma física.

TOT ANIRÀ BÉ - JULIANA DE NORWICH

Necessites el xiuxiueig a l'orella d'una tarda tranquil·la
i el so de les branquetes que crepiten per mantenir el foc encès.

Vols que et treguin la pedra del pit perquè s'ompli d'aire fresc;
la pedra es pot quedar, ets tu qui l'aparta del teu camí.

La pedra va venir rodolant de la muntanya, de cada glacera,
et va arrastrar en el seu curs,
es va dissoldre amb la terra fent que l'aire tornés a ser humit
convertint-lo en gel i en neu.

Tot anirà bé, i tot anirà bé, i tota mena de cosa anirà bé.
Tot anirà bé, i tot anirà bé, i tota mena de cosa anirà bé.

El teu cos, deslliurat del pes, s'enfonsarà a terra
i la teva carn nodrirà el sòl.
De les arrels podrides sorgeix un nen juganer (tu!).
Agafa terra amb la mà i se l'emporta a la boca.

AY VALE VALE MILLIES - HADEWIJCH

Ay Vale Ay Vale

L'estiu va arribar d'hora a la vida,
el sol brillava abundantment,
radiant sobre la meva pell jove.
Jugava i reia,
saltava a peu coix, a la corda i m'embriagava
d'aquest sentiment meravellós.

I l'hivern va arribar de pressa i va durar per sempre.
Sospirava pel record del sol calent,
el sol que m'havia escalfat tan profundament
i que m'havia permès veure la vida amb tanta claredat.
Ara estic plena de joia i d'una profunda desesperació.
Ara totes dues estacions passen al mateix temps
i no puc fer una altra cosa que viure-les alhora.

Ay Vale Vale Millies Si Dixero Non Satis Est

TOTS ELS SEUS JARDINS – MIRABAI

Seré amb ella a tots els seus jardins.
Seré amb ella a tots els seus vergers.

Vine, Vine, Vine

Quan me'ls menjo de la seva boca,
els préssecs son tan dolços.
Arrambo els albercocs i les prunes.
Esquinço la pell que tiba sobre la polpa
fins que els sucs em rellisquen per la barbeta.

Quan vindrà?

ESPÈCIES FUNERÀRIES - RABIA AL BASRA

Vaig somiar que les meves mans eren aigua.
Ho vaig deixar anar, ho vaig deixar anar tot.
L'aigua va apagar el foc.
Vaig morir abans de morir.

Aquí res no canvia,
la balança no s'inclina,
res no ho substitueix,
aquí la cortina de fum es dissipa.

Vaig veure el meu cos mentre es rendia (Foc!)
La devastació viatjava dins meu,
cremava cadascuna de les meves cèl·lules.
Vaig veure la meva fi.

El que vaig veure,
ho vaig veure en ell.
I de la seva closca,
les tres ales.

Espècies funeràries a la meva pell.
Espècies funeràries a la meva pell.

EL MEU CAVALL - SJAMANKA

El meu cavall té una crinera feta de tempestes

canta

El meu cavall té una crinera feta de cordes celestials

canta

El meu cavall té peülles fetes de pedra fosca

canta

El meu cavall té orelles fetes de gra

canta

El meu cavall té ulls fets d'estrelles

canta

El meu cavall té el cap fet d’aigua barrejada,

canta

El meu cavall té potes com ombres ennuvolades,

canta

El meu cavall té potes fetes de vents potents,

canta

El meu cavall té la veu feta de cordes

canta

El meu cavall té una boca que emet els sons

canta

El meu cavall clama cap a la nostra aurora

canta

El meu cavall segueix endavant i no s'atura